

Hugo Bouter

Ziek zijn, en toch aanbidden

Uit een pastorale brief

Genesis 47:31

Nu u op een ernstig ziekbed geworpen bent, wil ik u graag wijzen op de geschiedenis van de aartsvader Jakob. Hij was op hoge leeftijd nog naar Egypte verhuisd op uitnodiging van zijn zoon Jozef, die op wonderlijke wijze onderkoning van Egypte was geworden. Jakob was toen 130 jaar oud en hij leefde daarna nog 17 jaar in het land Gosen (Gen. 47:27-28). Die verandering in zijn situatie was voor hem natuurlijk niet eenvoudig geweest, maar de God van zijn vader Isaak was aan hem verschenen te Berseba en had hem bemoedigd op de reis naar Egypte (Gen. 46:1-7).

Evenals Jakob weten wij niet precies wat het getal zal zijn van onze levensjaren. Zelfs aan zeer hoge leeftijden kan de Heer nog een aantal jaren toevoegen. Deze 17 jaren in de nabijheid van zijn zoon Jozef, die als jongeman van ca. 17 jaar oud was verkocht door zijn broers en om wie de aartsvader zoveel verdriet had gehad, zijn voor vader Jakob ongetwijfeld een bijzondere toegift geweest en een bewijs van Gods gunst en goedheid jegens hem. Ik hoop dat dit voorbeeld uit de Schrift u in uw situatie zal bemoedigen.

Na deze gelukkige jaren kwam voor Jakob toch het moment dat hij afscheid moest nemen van Jozef en ook van zijn andere zoons, en beslissingen moest nemen met betrekking tot zijn eigen begrafenis. Wij lezen hierover in de laatste verzen van Genesis 47. Jakob wordt dan bij zijn *nieuwe* naam Israël (d.i. 'strijder Gods') genoemd. Het is zo mooi te lezen dat dit gedeelte eindigt met dankbaarheid en aanbedding jegens God: *'En Israël boog zich aanbeddend neer aan het hoofdeinde van het bed'* (Gen. 47:31).

In Genesis 48 volgt dan nog het gebeuren waarbij Jakob de zonen van Jozef adopteerde als zijn eigen zoons en hen ook *zegende* als zodanig. In Hebreeën 11:21 wordt hiernaar verwezen, en wij lezen daar vanuit de Griekse Septuagintavertaling het volgende: *‘Door het geloof zegende Jakob bij zijn sterven elk van de zonen van Jozef en hij aanbad [leunend] op het uiteinde van zijn staf’*. De Hebr. woorden voor ‘bed’ en ‘staf’ hebben dezelfde letters (medeklinkers), en dat verklaart het verschil in lezing met Genesis 47.

Maar het gaat ons nu om de uitdrukking dat hij *aanbad*. Op zijn ziekbed, dat zijn sterfbed zou worden, was de aartsvader Jakob een *aanbidder* geworden. Het is niet gering dat dit na een leven vol beproevingen en wederwaardigheden van hem wordt meegedeeld in de Schrift. En als we de lezing ‘staf’ volgen, kunnen we eraan denken dat Jakobs pelgrimsreis bijna ten einde was en dat hij zijn pelgrimsstaf mocht teruggeven aan de Herder, die hem zijn leven lang had geleid, de Engel die hem had verlost uit alle nood (Gen. 48:15-16).

Deze gedachten kunnen ons bemoedigen, zelfs als we in stilte de dagen moeten doorbrengen op het ziekbed. Wij kunnen toch *aanbidders* zijn in geest en waarheid, en wij kunnen tevens in de positie zijn om anderen te *zegenen*. Dat is een groot voorrecht. En God die de harten kent, zal de aanbedding aannemen die Hem en Zijn Zoon, onze Heer Jezus Christus wordt toegebracht, zelfs als het misschien zonder woorden is.

Met een hartelijke groet en zegenwens, H.B.

Oude Sporen 2015

